

אני רואה ושותקת

מאת: לימור לוי אביעזר

כמידי שנה, גם הפעם קבלתי מייל ממנהלת החטיבה על קיומן של ישיבות פדגוגיות. כן כן, ישיבות הצוותים שבהן מדברים, מדברים ומדברים, מעלים דברים ולרוב שותקים, מקשיבים לתלונות על גבי תלונות כמו מים זורמים - לאן אין לדעת. וכרגיל כמידי שנה, הדרישה להיות נוכחת בישיבות פדגוגיות אלו הן בגדר חובה ואין תירוצים, אין לאן לברוח, אין אפשרות לחמוק והמועקה גדולה מאוד כשאתה בליבך יודע שהנוכחות שלך שם היא מיותרת. בעצם הנוכחות של כולם. עוד סוג של סימון וי, עשינו, ביצענו, נעשה, בצבא יקראו לזה "כסת"ח". ואני בליבי שוב חושבת, נעביר את זה 'בקטנה', אתן לכולם לדבר ואני אקשיב ובפניי יעלה כנראה חיוך קטן לנוכח המשחק הבלתי מוצלח של כל עמיתי לעבודה, הרי הם בליבם עמוק עמוק אי שם יודעים כי לתלונות לרוב אין מענה. הם נענים לקריאתה של המנהלת כפקודה כי ככה צריך. הם יושבים מסביב לשולחן בצפייה אין סופית לסיום הפגישה מתוך לחץ הבית הבוהר בהם באמירה לא מתוחכמת כלל: "נו תקתקו כבר את רשימת התלמידים... אין לנו את כל היום.. יש לנו עוד הרבה כיתות ואנחנו רק בכיתה הראשונה".

מצחיק לחשוב, שבשנת ההוראה הראשונה שלי, ראיתי בישיבות פדגוגיות אלו במה, במה שמיועדת לכבודי ועבורי סוף סוף לעלות את כל אשר על ליבי וכך נהגתי כנדרש וכמצופה ממני, חשפתי דברים לא טובים, העברתי ביקורת וקווים אדומים שיש לתת עליהם את הדעת. כשראיתי שדבריי אינם נשמעים, ויתרה מכך, גורמים לזעזוע מעצם היותם כנים, ישירים וחצופים מהאמת של הדברים. וכשראיתי את כל עמיתי יושבים ומשחקים את המשחק שאני טרם למדתי לשחק, ידעתי שהגיע הזמן לשתוק, הגיע הזמן לעבור קורס משחק מזורז אם אני רוצה להישאר במערכת. עצוב אבל נכון. ובנקודה הזאת, אתה בתור מורה צעיר, נמרץ, במלוא הדרך חש תבוסה ושואל עצמך לא פעם איפה האידאולוגיה, הלהט והרצון לשנות שדיברנו עליהם אין סוף פעמים, שהובילו אותך להיות מורה? אתה נשאר דיי מתוסכל, מעצם היותך עוד מורה כשאר המורים שלמדו את המערכת לפניך, שכן אותם מורים למדו כבר שבאותם ישיבות פדגוגיות יעלו נקודות כואבות שלהן כמעט ולא יהיו תשובות, הם לרוב יישארו באותה מחברת חדשה של היועצת ושל הרכזת שמתעדות את הדברים האלה.

אותם מורים כבר למדו, שאותם הורים זועמים וחצופים שמרימים את קולם עלינו, מתחצפים עד כדי השפלה בוטה, ימשיכו בדרכם ובמעשיהם, אם לא מולנו אז מול קורבן אחר במערכת החינוך. אותם מורים יודעים שכל אותם תלמידים מתקשים שאין להם סיכוי להצליח בבגרות, ימשיכו לחמם את הכיסא או לשוטט בחצרות בית הספר בחוסר מעש ובהרגשת בזוז כי לבית הספר אין מענה עבורם, כי בית הספר מתפקד כרגע כשמרטף ל-4 שנים, כי ביטלו את המגמות המקצועיות אשר היו יכולות להעניק להם בטחון, מקצוע לחיים, עשייה וידע שבשום שיעור אחר לא יצליחו להשיג.

אותם מורים חווים שעמום ושחיקה מקצועית שמביאה אותם לידי הוראה משעממת ולא מתוחכמת, מערכי שיעור מיושנים וזאת למרות כל הלוחות החכמים, המקרנים, חדרי המחשבים המצוידיים והציוד הממוחשב שנכנס לכיתות. אותם מורים יודעים כי הצפיפות הרבה בכיתות, מספר התלמידים הבלתי

נתפס בכל כיתה ימשיך כאילו כלום והם יצטרכו להתמודד עם הרעש, עם המפריעים, עם אלו שמרגישים מיותרים ועם אלו שמשתוקקים לתנאי למידה ראויים.

ואחרי כל אלו, כל שחשקה נפשו של מורה זה לשוב ל"משרדו הצנוע", חדר המורים הרעוע שורץ דיבורים בלתי פוסקים, רכילויות על כל עובר ושב ולו רק בשביל כוס קפה צנועה ופשוטה, אך כשעיניו רואות כי לפתע אין כוסות, אין כפיות ושלא לדבר על החלב עצובות עיניו ושפתיו ממלמלות בשקט במרמור חדש ישן בלתי פוסק – "איזה תת תנאים אפשר לחשוב שבקשתי מכונת אספרסו".